

Katoamaton toivo

”Eikä toivo ole turha, sillä Jumala on vuodattanut rakkautensa meidän sydämiimme antamalla meille Pyhän Hengen.” (Room. 5:5.)

Avaintekstit:

Hab. 1:1-4;
Job 38-41;
Jes. 41:8-14;
Jer. 29:1-10;
Hepr. 12:1-13.

Miten helppoa onkaan puhua ja laulaa toivosta silloin, kun olemme kirkossa hymyilevien ihmisten ympäröiminä. Kun kuitenkin löydämme itsemme tulikokeesta, toivo ei aina tunnukaan niin helpolta. Kun joudumme painostaviin olosuhteisiin, alamme kyseenalaistaa kaiken, varsinkin Jumalan viisauden.

Yhdessä kirjoistaan C. S. Lewis kirjoittaa kuvitteellisesta leijonavaltiaasta. Haluten tavata tämän leijonan eräs kirjan hahmoista kysyy, onko leijona vaaraton. Hänelle vastataan, että leijona ei ole vaaraton, mutta hän on hyvä.

Vaikka me emme aina ymmärrä Jumalaa ja hän näyttää tekevän ennalta-arvaamattomia asioita, tämä ei tarkoita, että Jumala olisi meitä vastaan. Se tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että meillä ei ole vielä kokonaiskuvaa kaikesta. Saatamme ajatella, että jotta me voisimme säilyttää rauhan, luottamuksen ja toivon, Jumalan pitäisi olla ymmärrettävä ja hänen toimiensa ennalta-arvattavia. Meidän ajatustemme mukaan hänen kuuluisi olla ”vaaraton”. Näin me petämme itsemme pettymystä.

Viikon avainajatus: Miten ymmärryksemme Jumalan luonteesta auttaa meitä säilyttämään toivon tulikokeen keskellä?

13.8. Lasten sapatit

Tämä tutkistelu on sapatiksi 13.8.2022

SUURI KOKONAIS- KUVA

Kun meihin sattuu, on helppo olettaa, että se mitä meille tapahtuu, on ainoa asia, jolla on merkitystä. On kuitenkin olemassa suurempi kuva kuin vain ”minä” (ks. Ilm. 12:7; Room. 8:22).

Lue Hab. 1:1-4. Mitä Habakuk kohtasi?

Voisi odottaa, että Jumala vastaisi Habakukille jotakin sen kaltaista kuin: ”Onpa tosi kamalaa, Habakuk; minäpä tulen auttamaan sinua heti.” Jumalan vastaus on kuitenkin päinvastainen. Hän kertoo Habakukille, että asiat tulevat muuttumaan vain entistä pahemmiksi. Lue Hab. 1:5-11.

Assyrialaiset olivat vieneet israelilaiset vankeuteen, mutta Jumala sanoi, että vielä pahempaa oli luvassa: babylonialaiset tulisivat viemään pois Juudan kansan. Habakuk huutaa taas Jumalan puoleen jakeissa 12-17 ja sitten hän odottaa nähdäkseen, mitä Jumala vastaa.

Lue Hab. 2:2, 3. Millä tavoin nämä Jumalan alkusanat hänen lupaamaansa Babylonin tuhoon antavat toivoa?

Habakukin kirjan toinen luku on Jumalan lupaus babylonialaisten tuhosta. Hepr. 10:37 lainaa kohtaa Hab. 2:3 antaen viittauksen tämän lupauksen messiaanisesta soveltamisesta tulevaisuudessa. Sama varmuus, jolla Babylonin luvattiin tuhoutuvan, annetaan meille ”suuren Babylonin” tuhosta (Ilm. 18:2).

Habakuk oli kuin loukussa suuren pahuuden keskellä ja Jumala lupasi vain entistä pahempaa tulevaksi. Juuri tällaisessa tilanteessa mekin löydämme itsemme pelastushistoriassa. Ympäriällämme on suuri pahuus, mutta Raamattu ennustaa, että vielä pahempaa on tulossa. Avain siihen, että Habakuk selvisi, oli se, että hänen annettiin nähdä kokonaiskuva. Niinpä luvussa kolme hän kykenee rukoilemaan uskomattoman ylistyrkouksen, jossa hän kuvailee kaikkea sitä, mitä Jumala tekee tulevaisuudessa.

Lue Hab. 3:16-19. Mitkä asiat Habakuk mainitsee toivonsa lähteiksi? Mikä on Jumalan kansan toivo meidän odottaessamme viimeisten profeettallisten tapahtumien täyttymistä? Miten voit ottaa tämän toivon oma-kohtaiseksi toivoksesi?

KUKA ISÄMME ON

Oswald Chambers kirjoittaa: ”Oletko kysellyt Jumalalta, mitä Hän aikoo tehdä? Hän ei sano sitä sinulle. Jumala ei sano sinulle, mitä Hän aikoo tehdä; Hän ilmaisee sinulle, kuka Hän on.” – Oswald Chambers, *Parhaani hänelle* (Porvoo, WSOY, 1955), s. 2. Mitä luulet Chambersin tarkoittavan ajatuksella?

Jobin kirja alkaa kuvauksella Jobin suuresta tragediasta. Job menettää kaiken paitsi elämänsä ja vaimonsa, ja vaimokin ehdottaa, että hänen pitäisi kirota Jumala ja kuolla pois (Job 2:9). Sitten seuraa keskustelu, jossa Jobin ystävät yrittävät selvittää, miksi kaikki paha on tapahtunut Jobille. Kaiken tuon keskellä Jumala on hiljaa.

Sitten luvussa 38 Jumala ilmestyy ja puhuu: ”Kuka on tämä, joka peittää minun tarkoitukseni mielettömällä puheillaan?” (Job 38:2.) Jumala esittää Jobille perä perää noin 60 leuat auki loksauttavaa kysymystä. Avaa Raamattusi ja katso kysymyksiä luvuissa 38 ja 39.

Viimeisen kysymyksen jälkeen Job vastaa: ”Olen liian vähäinen. Miten voisin vastata sinulle? Minä panen käden suuleni ja vaikenen. Kerran minä olen puhunut, enää en sitä tee. Tein sen vielä toisenkin kerran, mutta nyt pysyn vaiti.” (Job 40:4, 5.) Jumala ei ole kuitenkaan sanonut vielä kaikkea. Hän puhuu uudestaan ja esittää peräjälkeen toisen sarjan ”suuria” kysymyksiä.

Lue Jobin lopullinen vastaus: Job 42:1-6. Mitä Jumala yritti kertoa Jobille, ja mikä vaikutus hänen puheillaan oli Jobiin?

Jumala ei vastaa yhteenkään Jobin ystävien miksi-kysymykseen. Sen sijaan hän maalaa kuvan omasta vertaansa vailta olevasta suuruudestaan, joka tulee ilmi hämmästyttävissä luomisteoissa. Tämän jälkeen Job ei enää tarvitse vastauksia. Selitysten tarve jää Jumalan yliveraisen suuruuden varjoon.

Kertomus paljastaa kiehtovan paradoksin. Saamme toivoa ja rohkaisua sen tajuamisesta, että tiedämme niin vähän. Vaistonvarainen pyrkimyksemme on löytää lohtua tiedosta. Siksi masennumme, kun emme tiedä. Joskus Jumala oikein alleviivaa tietämättömyyttämme, jotta ymmärtäisimme, että ihmisen perimmäinen toivo on löytää turva olennosta, joka on paljon suurempi kuin me itse.

Tapahtuuko parhailaan asioita, joita et vain voi käsittää?

ISÄMME LÄSNÄOLO

”Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, tartun sinun oikeaan käteesi ja sanon sinulle: ’Älä pelkää, minä autan sinua.’” (Jes. 41:13.)

Joku on joskus sanonut: ”Kun Jumala tuntuu olevan kaukana, kuka on siirtynyt?” Kun ongelmat vyöryvät yllemme, oletamme, että Jumala on hylännyt meidät. Totuus on, ettei hän ole lähtenyt minnekään.

Jumalan läsnäolo tuntui hyvin kaukaiselta pakkosiirtolaisuudessa oleville juutalaisille. Kuitenkin Jesajan kautta Jumala vakuutti heille heidän tulevaa vapautustaan. Vaikka Jerusalemiin paluu oli vielä vuosien päässä, Jumala halusi kansansa tietävän, ettei hän ollut lähtenyt heidän luotaan ja että heillä oli kaikki syy toivoon.

Lue Jes. 41:8-14. Mitä syitä toivoon löydät ihmisille, jotka innokkaasti odottavat tulevaisuudessa tapahtuvaa vapautusta? Miten tämä lupaus auttaa meitä odottaessamme maanpäällisen maanpakolaisuusikamme päättymistä?

Yksi näiden jakeiden vaikuttavimmista kuvauksista löytyy jakeesta 13. Maailmankaikkeuden yksinoikeutettu hallitsija sanoo kansalleen, ettei heidän tarvitse pelätä, sillä hän tarttuu ”sinun oikeaan käteesi”. On eri asia kuvitella Jumala ohjaamaan maailman tapahtumia joltakin suurelta valtaistuimelta valovuosien päästä maapalloltamme kuin tajuta hänen olevan niin lähellä, että hän voi pitää hellästi rakastamiensa ihmisten kädestä kiinni.

Kun olemme kiireisiä, on vaikeaa muistaa, että Jumala on lähellä meitä. Kun muistamme, että hän on Immanuel, ’Jumala kanssamme’, huomaamme eron. Kun Jumalan läsnäolo on kanssamme, silloin meillä on mukana myös hänen tarkoituksensa, lupauksensa ja muuttava voimansa.

Tee pieni koe muutamien seuraavien päivien aikana. Jokaisena mahdollisena hetkenä yritä muistuttaa itsellesi, että maailmankaikkeuden Jumala on niin lähellä sinua, että hän voi pitää kädestäsi kiinni ja hän on luvannut henkilökohtaisesti auttaa sinua. Tee muistiinpanoja siitä, kuinka tällainen ajattelu muuttaa tapaasi elää. Valmistaudu kertomaan kokemuksistasi raamatutunnilla sapattina.

ISÄMME SUUNNI- TELMAT MEITÄ VARTEN

Kaikki etsivät toivoa, mutta mistä sen voi löytää? Jotkut löytävät sen ystävän hymystä. Toisilla toivo on talouden tai avioliiton vakaudesta riippuvaista. Mistä sinä yleensä etsit toivoa ja rohkeutta?

Profeetta Jeremia kirjoittaa ihmisille, jotka olivat menettäneet toivonsa pakkosiirtolaisuudessa. ”Virtojen varsilla Babyioniassa me istuimme ja itkimme, kun muistimme Siionia.” (Ps. 137:1.) Vaikka heidän sydämensä oli särkynyt, Jeremia antoi heille perusteita sille, miksi toivosta ei pitänyt luopua.

Lue Jer. 29: 1-10. Mitä syitä toivoon jakeissa annetaan?

Jeremia mainitsee kolme huomionarvoista toivon lähdeä. Ensinnäkin Jumala sanoo kansalleen, ettei heidän pitäisi luopua toivosta, sillä heidän tilanteensa ei ole sattuman tai ennalta arvaamattoman pahuuden tulosta. Jumala sanoo, että hän itse on siirtänyt Juudan asukkaat Jerusalemissa Babyloonian (Jer. 29:4). Vaikka pahuus tuntuu ympäröivän heitä, Juuda ei ole koskaan joutunut pois Jumalan kädestä.

Toiseksi Jumala sanoo, ettei heidän tulisi luopua toivosta, sillä hän voi tehdä työtään jopa heidän senhetkisten vaikeuksiensa keskellä. ”Toimikaa sen kaupungin parhaaksi, johon minä olen teidät siirtänyt. Rukoilkaa sen puolesta Herraa, sillä sen menestys on teidänkin menestyksenne.” (Jer. 29:7.)

Kolmanneksi toivosta ei saa luopua siksi, että Jumala aikoo tehdä lopun heidän karkotuksestaan ilmoittamallaan hetkellä: ”Näin sanoo Herra: Kun Babylonian seitsemänkymmentä vuotta ovat kuluneet, minä otan teidät jälleen huomaani. Minä täytän lupaukseni ja tuon teidät takaisin omaan maahanne.” (Jer. 29:10.)

Kun Jumala on ensin selittänyt, kuinka hän on hallinnut heidän menneisyyttään, kuinka hän hallitsee heidän nykyisyyttään ja tulevaisuuttaan, hän kertoo kauniisti hellästä huolenpidostaan heitä kohtaan (ks. Jer. 29:11-14).

Lue Jer. 29:11-14. Lisää ”te”-sanon paikalle aina oma nimesi, ikään kuin Jumala olisi antanut lupaukset sinulle henkilökohtaisesti. Sovella lupauksia itseesi, olivatpa tämänhetkiset kamppailusi millaisia tahansa.

ISÄMME KURITUS

Lue Hepr. 12:5-13. Minkä sanoman saamme tässä ja kuinka se sopii aiheeseen, jota olemme tutkineet tässä neljänneksessä?

Paavali kuvailee koettelemuksia kurituksen näkökulmasta. Suomalaisessa Raamatussa sana "kuritus/kurittaa" esiintyy näissä jakeissa useita kertoja. Kreikkalaisessa maailmassa tämä sana oli kasvatusta tarkoittava perussana. Ymmärtääksemme "kuritusta" meidän on ymmärrettävä, kuinka Jumala kasvattaa meitä uskon koulussa, jota Paavali on kuvaillut edellisessä luvussa (Hepr. 11).

Läpi koko Heprealaiskirjeen 11. luvun Paavali on maalailut kuvaa uskon miehistä ja naisista. Heidän uskonsa oli se, mikä piti heidät liikkeellä silloin, kun he kohtasivat kaikenlaisia koettelevia tilanteita. Tullessamme lukuun 12 Paavali kääntyy meidän lukijoiden puoleen ja sanoo, että koska niin monet ennen meitä ovat kestäneet uskomattomien vaikeuksien keskellä, myös me voimme uskonelämässämme juosta sinnikkäästi ja päästä maaliin. Avain onnistumiseen on katseen kiinnittäminen Jeesukseen (Hepr. 12:2), jotta hän voisi olla esimerkkinä vaikeina aikoina (Hepr. 12:3). Luvun 12 lukeminen on kuin saisimme lukulasit päähän. Ilman näitä laseja koettelemuksia koskeva näkökykymme ja ymmärryksemme tulee aina olemaan sumeaa. Näiden lasien läpi katsominen auttaa kuitenkin kulttuurissamme vallitsevien kärsimykselle annettujen epäselvien selitysten korjaamisessa. Silloin kykenemme ymmärtämään selvästi ja pystymme reagoimaan koettelemuksiin järjellisellä tavalla.

Lue yllä kuvattujen lukulasien läpi Hepr. 12:1-13. Keskeytä sitten jakeisiin 5-13 ja vastaa seuraaviin kysymyksiin:

Mikä on kurituksen lähde? _____

Miten me reagoimme kuritukseen? _____

Mikä on kurituksen tavoite? _____

Lue vielä kerran läpi Hepr. 12:1-13. Tee luettelo kaikista syistä, jotka tunnistat toivon perusteiksi. Miten olet kokenut tämän toivon silloin, kun oma hengellinen "kasvatuksesi" on ollut käynnissä?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Elämä ja kasvatus*, s. 283–290 ja *Suuren Lääkäarin seuraajana*, s. 391, 392.

”Kaikki joutuvat joskus kokemaan katkeraa pettymystä ja syvää masennusta – päiviä jolloin surun vallitessa on vaikea uskoa, että Jumala on maisten lastensa lempeä hyväntekijä, päiviä jolloin vaikeudet ahdistavat sielua, kunnes kuolema tuntuu elämää paremmalta. Silloin monet menettävät otteensa Jumalasta ja joutuvat epäilyksen orjuuteen ja epäuskon vankeuteen. Jos sellaisina aikoina voisimme hengellisesti havaita Jumalan sallimuksen merkityksen, saataisimme nähdä enkelien koettavan auttaa meitä vapautumaan itsestämme ja saamaan jalkamme ikuisia vuoriakin lujemmalle perustukselle. Silloin saisimme olemukseemme uutta uskoa ja uutta elämää.” (3AO 56, 57.)

Keskustelunaiheita:

1. Ellen G. White sanoo, että ”kaikki” me koemme joskus ”katkeraa pettymystä ja syvää masennusta”. Kuinka hyvin huomaamme toinen toisemme, kun kukin vuorollaan käy läpi tällaisia vaiheita? Kuinka voimme paremmin oppia olemaan toivon tuojia toisillemme silloin, kun koemme katkeraa pettyämyksiä?

2. Käykää raamatuntutkisteluryhmässänne yhdessä läpi tiistain tutkisteluosuuden viimeistä kysymystä. Millaisen eron huomaisitte elämässänne, kun muistutitte itseänne Jumalan jatkuvasta läsnäolosta?

3. Lukekaa ääneen katkelmia Jobin kirjan luvuista 38–41. Millaisen kuvan teksti antaa Jumalasta? Mitä sellaista opitte, mikä antaa teille toivoa ja rohkaisua? Miten sapatti liittyy tähän kuvioon? Miten se auttaa meitä pitämään Jumalan olemuksen ja luonteen mielessämme?

4. Muutosvoimainen toivo saadaan taivaasta. Voimme siis rukoilla toistemme puolesta, että saisimme toivoa elämäämme. Rukoilkaa niiden puolesta, joiden toivo on horjunut viime aikoina, että he saisivat sen takaisin. Mitä vielä voitte tehdä niiden hyväksi, jotka taistelevat toivon hiipumista vastaan?

5. Löytyisikö keskuudestanne joku halukas, joka voisi kertoa ajasta, jolloin epätoivo ja koettelemukset saivat hänet menettämään toivonsa ja uskonsa? Mikä nosti hänet taas pinnalle? Mitä sellaista voimme jakaa toistemme kanssa, joka auttaa meitä epäilyksen ja epätoivon hetkinä?